

JA 2017/132, Gerechtshof Amsterdam, 18-07-2017, 200.196.551/01, (annotatie)

Gegevens

Instantie	Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak	18-07-2017
Publicatie	JA 2017/132 (Sdu Jurisprudentie Aansprakelijkheid), aflevering 8, 2017
Annotator	mr. P.J. klein Gunnewiek
ECLI	ECLI:NL:GHAMS:2017:2953
Zaaknummer	200.196.551/01
Overige publicaties	ECLI:NL:GHAMS:2017:2953 PS-Updates.nl 2017-0617
Rechtsgebied	Contracten, schade en aansprakelijkheid
Rubriek	Deelgeschillen
Rechters	mr. Boot mr. Thiessen mr. Cortenraad
Partijen	[Appellant] te [woonplaats], appellant in principaal beroep, geïntimeerde in voorwaardelijk incidenteel beroep, advocaat: mr. P.E. Schuchmann-Mooijman te Bergen op Zoom, tegen 1. [X] Schoonmaak- en Bedrijfsdiensten BV te [vestigingsplaats], 2. HDI Gerling Verzekeringen NV te Rotterdam, geïntimeerden in principaal beroep, appellanten in voorwaardelijk incidenteel beroep, advocaat: mr. R. Gruben te Voorburg.
Regelgeving	Rv - 1019cc lid 1

Inhoudsindicatie

Deelgeschil, Ongeval, Onderzoek, Deskundigen

Ga direct naar

[Samenvatting](#)

[Uitspraak](#)

[Beslissing/besluit](#)

[Noot](#)

Samenvatting

Aan het hoger beroep in deze zaak gaat een deelgeschilprocedure vooraf. Het betrof een vordering op grond van werkgeversaansprakelijkheid. Bij beschikking van 22 december 2015 heeft de kantonrechter geoordeeld dat het verzoek van de werknemer moest worden afgewezen. De kantonrechter heeft in zijn beschikking overwogen dat er ernstige twijfels zijn over het überhaupt voorvallen van het ongeval en, zo dat wel het geval is, van de door de werknemer gestelde toedracht daarvan. Er is meer onderzoek (getuigen en/of deskundigen) nodig en een deelgeschilprocedure is daarvoor niet de aangewezen procedure, aldus de kantonrechter. De werknemer is vervolgens een bodemprocedure gestart en heeft tussentijds hoger beroep ingesteld waarin hij door de kantonrechter (in de bodemprocedure) werd toegestaan. Het hof heeft de werknemer echter niet-ontvankelijk verklaard, omdat de beschikking in de deelgeschilprocedure geen beslissingen

inhield die betrekking hebben op de materiële rechtsverhouding van partijen, althans geen beslissingen die ten nadele strekken van de werknemer.

Uitspraak

1. Het geding in hoger beroep

(...; red.)

2. Beoordeling

2.1. Het onderhavige hoger beroep betreft het hoger beroep op de voet van artikel 1019cc lid 3 Rv van een beschikking van de kantonrechter in een deelgeschilprocedure. Het gaat om een volgens [appellant] door hem in de uitoefening van zijn werkzaamheden voor [X] overkomen arbeidsongeval.

2.2. In de beschikking van 22 december 2015, gewezen tussen [appellant] als verzoeker en [X], HDI Gerling en Nirimco B.V. als verweersters, heeft de kantonrechter overwogen dat Nirimco B.V. "als penvoerder" van de verzekeraar, HDI Gerling, niet als aansprakelijke partij kan worden aangemerkt. De kantonrechter heeft het beroep van de drie verweersters op artikel 6:89 BW verworpen. De kantonrechter heeft voorts enkele beschouwingen gewijd aan de door [appellant] gestelde toedracht en vervolgens overwogen:

"Al hetgeen hiervoor is overwogen roept ernstige twijfels op omtrent het überhaupt voorvallen van het ongeval en, zo dat wel het geval is, van de door [appellant] gestelde toedracht daarvan. In ieder geval volgt uit hetgeen hiervoor is overwogen, dat omtrent het beweerdelijke ongeval op dit moment zo weinig kan worden vastgesteld dat een uitgebreid nader onderzoek moet worden ingesteld waarbij getuigen moeten worden gehoord en wellicht deskundigen moeten worden geraadpleegd. Een (het hof leest:) deelgeschil is daar niet de aangewezen procedure voor."

De kantonrechter heeft ten slotte het verzoek afgewezen.

2.3. Bij dagvaarding van 21 maart 2016 heeft [appellant] (uitsluitend) [X] gedagvaard en daarmee de in artikel 1019cc Rv bedoelde procedure ten principale aanhangig gemaakt. Bij vonnis van 25 juli 2016, gewezen tussen [appellant] als eiser en [X] als gedaagde, heeft de kantonrechter op verzoek van [appellant] tussentijds hoger beroep toegestaan van de beschikking van 22 december 2015 in de deelgeschilprocedure en de procedure in de hoofdzaak aangehouden.

2.4. Bij dagvaarding van 21 juli 2016 (hiervoor onder 1 reeds genoemd) heeft [appellant] [X] en HDI Gerling in hoger beroep gedagvaard.

2.5. In artikel 1019cc Rv lid 3 is bepaald dat (onder de in deze bepaling onder a en b nader gestelde voorwaarden) in de procedure ten principale hoger beroep kan worden ingesteld van de deelgeschilbeschikking *voor zover zij beslissingen als bedoeld in het eerste lid bevat*. Uit het bepaalde in lid 1 van artikel 1019cc Rv volgt dat het gaat om uitdrukkelijk en zonder voorbehoud gegeven beslissingen op een of meer geschilpunten tussen partijen betreffende hun materiële rechtsverhouding.

2.6. De beschikking van 22 december 2015 houdt tussen [appellant] en [X] c.s. evenwel niet zodanige beslissingen in, althans niet zodanige beslissingen die ten nadele strekken van [appellant]. Hetgeen de kantonrechter omtrent de toedracht heeft overwogen, komt er immers, kort gezegd, juist op neer dat nader onderzoek is aangewezen en dat de aard van de deelgeschilprocedure zich daartegen verzet.

2.7. Dit betekent dat [appellant] niet-ontvankelijk moet worden verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep.

2.8. Op het beroep van HDI Gerling op niet-ontvankelijkheid van [appellant] op de grond dat [appellant] bij (de onder 2.3 genoemde) dagvaarding van 21 maart 2016 uitsluitend [X] in de procedure heeft betrokken en dat het hoger beroep zich daarom niet (mede) tegen HDI Gerling kan richten, behoeft daarom niet meer te worden ingegaan.

2.9. [X] c.s. hebben in voorwaardelijk incidenteel beroep – het hof begrijpt: voor het geval een of meer van de grieven van [appellant] tot een andere beslissing zouden leiden – een grief gericht tegen de verwerping door de kantonrechter van het beroep op artikel 6:89 BW. Uit het hiervoor overwogene vloeit voort dat deze voorwaarde niet is vervuld, zodat het incidentele beroep als niet ingesteld moet worden beschouwd.

2.10. Het voorgaande brengt mee dat [appellant] niet-ontvankelijk zal worden verklaard in het ingestelde hoger beroep. Bij deze uitkomst dient [appellant] in de kosten van het hoger beroep te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het hof:

verklaart [appellant] niet-ontvankelijk in het ingestelde hoger beroep;

veroordeelt [appellant] in de kosten van het hoger beroep en begroot deze tot aan deze uitspraak aan de zijde van [X] c.s. op € 718,= wegens verschotten en € 894,= wegens salaris;

verklaart deze kostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad.

Noot

In de deelgeschilprocedure voorafgaand aan het hoger beroep werden de verzoeken van een werknemer afgewezen. De werknemer had een vordering ingesteld op grond van art. 7:658 BW. Er waren twijfels over het überhaupt voorvallen van het ongeval en, zo dat wel het geval is geweest, van de door de werknemer gestelde toedracht daarvan. Volgens de kantonrechter was er nader onderzoek (getuigen en/of deskundigen) nodig en daarvoor leent een deelgeschilprocedure zich niet.

Wanneer de werknemer vervolgens een bodemprocedure start en verlof vraagt voor tussentijds hoger beroep wordt dit verlof verleend en vangt de procedure in hoger beroep aan. De werknemer wordt echter niet-ontvankelijk verklaard in zijn vordering door het hof, omdat er geen sprake was van een beslissing die betrekking heeft op de materiële rechtsverhouding van partijen, althans geen beslissingen die ten nadele strekken van de werknemer.

Allereerst kort het juridisch kader. In art. 1019cc lid 1 Rv is vastgelegd dat als in een deelgeschilbeschikking een beslissing is genomen over de materiële rechtsverhouding van partijen, de rechter in de bodemprocedure daaraan in beginsel gebonden is. De materiële rechtsverhouding heeft betrekking op de rechten en plichten die partijen jegens elkaar hebben. Denk aan een oordeel over aansprakelijkheid, een percentage eigen schuld, maar ook een beslissing over de uitgangspunten voor een berekening van het verlies aan arbeidsvermogen of de rekenrente.

Mijns inziens is het terecht geweest dat het hof de werknemer niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn vordering. Immers van een beslissing over de materiële rechtsverhouding tussen werkgever en werknemer is geen sprake geweest. Echter vraag ik me hardop af, waarom het zover heeft moeten komen. De kantonrechter in de bodemprocedure had in zijn verlofverlening toch kunnen (en wat mij betreft moeten) aangeven dat hij zelf inhoudelijk kon oordelen in de procedure, juist omdat er nog helemaal niets was beslist in de deelgeschilprocedure. We zijn nu anderhalf jaar (en de nodige kosten) verder en dat was niet nodig geweest.

In dit kader wil ik verwijzen naar een vrij recent arrest van ook het Hof Amsterdam van 7 februari 2017 ([ECLI:NL:GHAMS:2017:368](#), «JA» 2017/63, m.nt. Bouman). De beschikking in deze deelgeschilprocedure was vergelijkbaar met de onderhavige zaak in die zin dat het verzoek (om vaststelling van aansprakelijkheid) ook werd afgewezen omdat onvoldoende bewijs was geleverd van – in dat geval – de gebrekkigheid van een vloer. Ook in deze kwestie oordeelde de deelgeschilrechter dat een deelgeschil zich niet leent voor nadere bewijslevering. Wat er vervolgens gebeurde is dat de rechter in de bodemprocedure (hetgeen overigens dezelfde persoon was als de deelgeschilrechter) zich in de beschikking naar aanleiding van het verlofverzoek uitliet over zijn beschikking en daarin een aantal overwegingen betitelde als een beslissing over de materiële rechtsverhouding. Het hof kon dan ook niet anders dan concluderen dat de rechter (in eerste aanleg) zich in de bodemprocedure aan deze overwegingen gebonden achtte. De betreffende rechtsoverwegingen moesten worden beschouwd als bindende eindbeslissingen die vatbaar zijn voor hoger beroep.

Hoewel er wellicht vraagtekens te zetten zijn bij de uitleg van de rechter in deze kwestie is er wel duidelijkheid gegeven en hebben deze partijen hun processuele weg kunnen vervolgen. Als de kantonrechter in de bodemprocedure in onderhavige kwestie ten aanzien van het verlofverzoek ook duidelijkheid had gegeven dan hadden partijen geen tijd en kosten hoeven besteden aan een hogerberoepprocedure, die nergens toe kon leiden. Overigens had de kantonrechter in de bodemprocedure volgens mij niets anders kunnen oordelen dan: "ik ben zelf bevoegd". Een beslissing over de materiële rechtsverhouding ontbreekt immers.

mr. P.J. klein Gunnewiek, advocaat bij Van Benthem & Keulen te Utrecht
